

Bevezetés

Amikor a Motorola mérnöke 1973-ban kifejlesztette az első, a gyakorlatban is használható kézi mobiltelefont, valószínűleg még csak nem is gondolt arra, hogy munkája gyümölcsét egyszer majd fiatalok ezrei használják eszközéül megrázó és egyedi történeteik publikálására, hogy a vonaton és metróon utazva a dohos és érdes tapintású könyvek helyett legújabb típusú mobiltelefonjaikon fognak regényeket olvasni.

A *keitai sószeu*, vagyis a mobilregények népszerűsége 2000 óta töretlen a szigetországban, a 2006-7-es években pedig tovább növelte a műfaj népszerűségét, hogy az addig csak telefonon és interneten olvasható történetek közül a legnépszerűbbek nyomtatott kiadásban is megjelentek.

Keitai sószeu (mobile phone novels) are a variety of amateur fiction written by young woman that has gained popularity in Japan since 2000. These novels are read and written on mobile phones and resemble text messages, utilizing affective visual elements which are not part of conventional orthographies, such as smileys (emoticons) and symbols.¹

Egy 2006-os felmérés szerint a 10 és 29 év közötti japánok mintegy 98 százaléka használja napi rendszerességgel mobiltelefonját. Számítógépek és laptopok helyett a fiatalok okostelefonjaikon keresztül csatlakoznak a világhálóra, vásárolnak, híreket böngésznek, mangát olvasnak, játszanak vagy éppenséggel regényt írnak és olvasnak.²

A *Mahó no i-rando* nevű weboldal látta meg először a lehetőséget ezekben az interneten keringő írásokban. Többek között erre a portálra tölthetik fel a fiatal amatőr írók regényeiket, az olvasók pedig véleményeiken keresztül fejezhetik ki rajongásukat vagy éppenséggel nemtetszésüknek adhatnak hangot. 2002-ben erre az internetes portálra töltötte fel történetét egy fiatalember Yosi álnéven, regénye pedig hihetetlen népszerűségre tett szert, hamarosan napvilágot látott a nyomtatott kiadás, valamint manga és film adaptáció is készült belőle. Ez volt a *keitai sószeu* műfaj első igazi sikere, Yosi regénye felkerült a toplistákra és

¹ Coates, S. The language of mobile phone novels: Japanese youth, media language and communicative practice. *18th Biennial Conference of the Asian Studies Association of Australia in Adelaide*. (2010)

A *keitai shōsetsu* (mobiltelefon regény), olyan amatőr történet, amit fiatal nők írnak, Japánban 2000 óta egyre nagyobb népszerűségnek örvend. Ezeket a történeteket mobiltelefonon írják és olvassák, akárcsak a szöveges üzeneteket, olyan vizuális elemeket is tartalmaz, ami nem szerves része a megszokott helyesírásnak, mint a smiley (emotikon) és szimbólumok.

² Lukacs, G. DREAMWORK: Cell Phone Novelists, Labor, and Politics in Contemporary Japan. *Cultural Anthropology*. Vol. 28. (2003), 44-64.

azóta is Japánban, a legtöbb példányban fogyó könyvek között egészen biztos, hogy jó néhány *keitai sószecut* is találni fogunk.

In 2002 a young man, whose pen name was Yoshi, wrote a novel on his mobile phone and downloaded it on the internet site. *Deep Love: Ayu no monogatari* ("Deep Love: Ayu's story") turned out to be a big success both online and in paperback. Moreover, it was adapted for film and *manga* (Japanese comics). For almost a decade, many youngsters, mostly women in their teens and twenties, have created such novels, easy to write, to post and to publish, and earned a lot of money.³

A *keitai sószecu* műfaj megosztotta a befogadó közönséget és hamarosan elhangzott a leglényegesebb kérdés is, miszerint nevezhetjük-e a műfajt „irodalomnak”? A kérdés megválaszolásához természetesen először arra kell feleletet kapnunk, hogy mit is nevezünk irodalomnak? Ingeborg Bachman osztrák költő-, és író *Az irodalom mint utópia* című esszéjében azt írja: „Az irodalom olyan vágykép, amelyet a magunk kényére-kedvére formálgatunk, amelyben bizonyos tényeket figyelembe veszünk, másokat kigyomlálunk.”⁴ Számomra pedig ez a kijelentés az, ami a legközelebb áll az irodalom fogalmához. Ha pedig még azt sem tudjuk keretek közé szorítani, hogy mit is jelent az irodalom, mégis hogyan akarunk egy műről ítéletet mondani? Még azt sem mondhatjuk, hogy az irodalom kifejezés alatt azt értjük, hogy „írott szöveg”, hiszen „tudjuk, hogy amit ma irodalomnak érzünk, régen általában nem volt leírva, sőt ma is van népköltészet, amely nem írásban, hanem szóban terjed. Az írás fogalmát tehát ki kell terjesztenünk a nyomtatásra, de a le nem írt, nem-nyomtatott szövegekre is.”⁵

Mindezek fényében én úgy gondolom a *keitai sószecut* nyugodt szívvel tekinthetjük irodalomnak, igazán nem róhatjuk fel a műfajnak, hogy mobiltelefonon vagy éppenséggel számítógépen íródott és ott is olvassák, hiszen a papirusz és az Erika írógép korában valószínűleg még álmodni sem mertek olyan fogalmakról, mint okostelefon, laptop vagy iPad. Arról persze már lehet vitát indítani, hogy ez az irodalom milyen „minőségű”, milyen elveknek felel meg és milyeneknek nem, hogy túl fogja-e élni az elkövetkezendő korokat, vagy sárba tiporják lepötyögött karaktereit.

³ Haşu, M. *Cell Phone Novels – A Digital Form of Literature?* <http://phantasma.lett.ubbcluj.ro/?p=669> (2014.11.21)

2002-ben egy fiatal férfi Yoshi álnéven írt meg egy történetet, amit utána feltöltött az internetre is. A *Deep Love: Ayu no monogatari* (Deep Love: Ayu története) nagy sikert aratott mind online és könyvkiadásban is. Sőt, még film és manga (japán képregény) is készült belőle. Ezután közel egy évtizeden keresztül megannyi fiatal, leginkább tizen-és huszonéves nők, írtak hasonló történeteket, amiket könnyű megírni, feltölteni az internetre, publikálni és sok pénzt keresni belőle.

⁴ <http://www.c3.hu/scripta/nagyvilag/98/1112/15bach.htm> (2014.11.21)

⁵ http://www.szepl.hu/irodalom/vers/sik/olvasas/olvasas_I.html (2014.11.21)

Az írott vagy éppenséggel nem írott probléma után rögtön szembekerülünk a minőségi megítéléssel. Szépirodalom? Ponyva? Lektűr? Bestseller? Csupán néhány egymás után sorban elrendezett betűről beszélünk, de ez a néhány betű az, ami meghatározza egy mű sorsát. Bekerül e az irodalmi kánonba vagy nem? Emlékezni fognak e rá ezer év múlva vagy sem? Bedobozolunk mindent és gondosan felcímkézzük, ennek köszönhetően biztonsággal mozoghatunk a polcok között, viszont szintén ennek köszönhető a „szépirodalom” egy hétköznapi, az élet szépségeit élvezni akaró és viszonylag kevés szabadidővel rendelkező ember számára valami sötét és misztikus fogalommá vált. Talán mi is találkoztunk már azzal a jelenséggel, ahogy egy könyvesboltba belépve a szépirodalom szekciót kísérteties félhomály veszi körül, egy-két bátrabb nézelődő néha elsuhan előtte, míg a tömeg vitapartit tart a legújabb krimi vagy receptkönyv felett. Hiszen miért olvassak *Bűn és bűnhődés*, ha elolvashatom *A neveletlen hercegnő* naplóját? Miért olvassak *Gendzsi monogatár*it, ha elolvashatom a *Naruto* legújabb fejezetét?

Megszámlálhatatlan mennyiségű tudományos cikket és okfejtést találunk világszerte a „nem olvasó generációkról”, az egyre kevesebb példányszámban fogyó könyvekről, arról, hogy a fiataloknak kevés idejük van, szabadidejüket pedig inkább internetezéssel vagy tévénézéssel töltik. Olvashatunk a rossz irodalomtanításról, hogy a diákok még a kötelező olvasmányok tartalmát sem hajlandóak elolvasni, hogy unalmasnak találják Madách Imrét és nem értik miért kell Petőfi Sándor verseit megtanulni. Japánnal kapcsolatban is olvashatjuk, hogy egyre nagyobb probléma a *kacudzsibanare*, vagyis az idegenkedés a könyvektől, nyomtatott írásjegyeiktől.

Ha ez a „jelenség” valóban annyira félelmetes, hogy szinte már-már világbetegségnek számít, akkor miért nem tudunk örülni annak, hogy japán fiatalok ezrei veszik minden nap kezükbe telefonjaikat, hogy elolvassák kedvenc történeteik legújabb fejezetét? Ha *keitai sószeu* kell ahhoz, hogy a fiatalok újból olvasni kezdjenek és megtanulják élvezni az irodalmat, hát legyen, olvassatok mobilregényeket!

Mi a varázsa ezeknek a történeteknek? Ki az írója és ki a befogadó közönség? Milyen témákat, milyen szavakat használnak? Mi a siker titka?

I. Az író

A Heian-korszakban (794-1186) a férfiak többnyire csak kínai nyelven írtak, japánul írni ugyanis műveletlenségnek számított, így a japán nyelv használata és irodalmi rangra emelése a nőkre hárult. Így lettek a Heian-kori arisztokrata származású művelt asszonyok a korabeli japán széppróza úttörői.⁶ Ugyanúgy, ahogy a Heian-kori nők új irodalmi stílust teremtettek, úgy bolygatták meg a közízlést és hoztak valami újat az irodalomba a modernkori japán nők. A *keitai sószecuk* írói ugyanis nem mások, mint fiatal japán lányok, olyan amatőr írók, akik írói álnevek mögé rejtőzve írják meg gondolataikat, fájdalmaikat, örömeiket és ábrándos fantazmagóriájukat.

Úgy tűnik, hogy mindenkinek kialakult a saját véleménye, hogy ezek a fiatal japán lányok miért is ragadtak telefont és milyen célt képviselnek írásaik. *Isihara Csiaki* professzor véleménye szerint, ez a műfaj nem több mint tisztavirág életű fellángolás, hogy néhány év múlva ez sem lesz több csak egy újabb trend, amit Japán magáénak mondhat. Meglátása szerint a *keitai sószecuk* valójában a világban – főként Japánban – mindenütt jelenlévő mobiltelefonoknak valamint a mobilkultúrának a leképződése. „Nem arról van szó, hogy minden vágyuk, hogy írjanak és a mobiltelefon éppenséggel kéznél van, épphogy a folyamatos üzenetváltások során ébred fel bennük a vágy az írásra.”⁷

Megint egy másik megközelítés úgy látja, hogy ez az új műfaj bizonyítéka annak, hogy a fiatalok mennyire elveszettnek érzik magukat, írásaikban pedig egy groteszk és ironikus, sokszor nagyon sötét jövőképet festenek le, ezzel is kifejezve cinizmusukat. Nem meglepő hát, hogy ez az értelmezés úgy véli a történetírás nem más, mint egy olyan tevékenység, amivel a japán fiatalság elmenekülhet néhány órára a bizonytalan és sokszor célok nélküli, a kétségektől terhes hétköznapiak elől.⁸

Lukács Gabriella kultúrantropológus egy tanulmánya megírása kapcsán több *keitai sószecuk* író is felkeresett és interjút készített velük, többek között arról, hogy miért is kezdtek el írni. A kulcsszó: kikapcsolódás. Legnagyobb meglepődésünkre nem is egy fiatal írópalánta vallotta, hogy ők bizony kikapcsolódásból ragadtak billentyűzetet. Végző következtetésként, Lukács Gabriella egy – az előbbiektől eltérő – új nézőpontot vall, szerinte ugyanis a fiatalok nem azért írják ezeket a történeteket, hogy elmeneküljenek a valóságból, sokkal inkább, hogy az írás útján birkózzanak meg a mindennapokkal.

⁶ Vihar J. *A japán irodalom rövid története*. Nemzeti Tankönyvkiadó, 1994

⁷ <http://www.ualberta.ca/~berban/cell/cellwho.html> (2014.11.21)

⁸ Lukács, G. DREAMWORK: Cell Phone Novelists, Labor, and Politics in Contemporary Japan. *Cultural Anthropology*. Vol. 28. (2003), 44-64.

Mika, whose *Koizora* (*Love Sky* – 2006) sold 2,6 million copies, recounted: „I wrote my first novel (*Koizora*) for myself. I started writing so that I could move with my life. I clearly remember the tingling sense of excitement, as if I were given the chance to stand at the starting line to run a new marathon.” When I asked her why she posted her novel online, she responded, „I wanted to help people to become more forward-looking.”⁹

A kultúrantropológus azonban továbbviszi gondolatmenetét és egy merően más oldalról kezdi el vizsgálni a jelenséget. Okfejtésébe egy új fogalmat emel be: *freeter*. A japán eredetű kifejezés valószínűleg az angol *free* és a német *arbaiter* szóból származó összetétel. A megnevezés olyan fiatalokat takar, akik a húszas-harmincas éveikben járnak, nem teljes munkaidőben, vagy éppen egyáltalán nem dolgoznak. A *freeter*ek a karrierépítés helyett az iskola befejezésével saját álmaikat akarják valóra váltani, vagy egyszerűen csak ki akarják élvezni az életet. „2009-ben megközelítőleg a 15 és 34 éves pályakezdők 35%-a ideiglenes munkahelyen dolgozott. Ugyanebben az évben ezeknek a fiataloknak 9%-a munkanélküli volt.”¹⁰

Az írás folyamatával a fiatalok belekóstolhatnak egy másfajta munkába, akik pedig még az iskolapadot koptatják, betekintést nyerhetnek a „felnőttek világába”. Nyugaton, de leginkább Európába a *keitai sószecu* műfaja még igencsak ismeretlen fogalomnak számít, mégis ha valamihez hasonlítani akarnánk a műfajt és az alkotási folyamatot, akkor önkéntelenül is a *fanfiction* szó juthat az eszünkbe. Bár azt mindenképpen szem előtt kell tartanunk, hogy még a *fanfiction*ök esetében az író már egy adott, létező világgal és karakterekkel dolgozik, addig a *keitai sószecuk* esetében ez nem mondható el. Ahogy azt már említettem a folyamat mégis nagyon hasonló. A karakterek születése, a történet kitalálása, az első leütött írásjeggy a fehér dokumentumban, az újabb és újabb fejezetek megírása, ezek feltöltése az internetre, az izgalom, a várakozás. Félelem a bukástól. Vajon hogy fog tetszeni az olvasóknak? Szeretni fogják-e a történetemet? Hányan fogják elolvasni? Megérte e egyáltalán megírnom? Ezek mind idegörlő kérdések, amik kétségbeesésbe taszíthatják a fiatal írópalántákat, akik szívüket-lelküket beletették a történetük megírásában. Végül pedig megérkezik az első komment. Az érzés leírhatatlan, úgy vélem tényleg csak az érezheti át igazán, aki maga is részt vett már ilyen alkotói folyamatba. Olyan ez, mint amikor egy hosszas vajúdás után az édesanyja újszülött gyermekére pillant.

⁹ Uo.

Mika, *Koizora* című regénye (*Love Sky* – 2006) 2,6 millió példányszámban kelt el, így emlékezett vissza: „Az első regényemet (*Koizora*) saját magamnak írtam. Azért kezdtem el írni, hogy rendbe tegyem az életem. Tisztán emlékszem az izgalom bizsergető érzésére, mintha csak esélyt kaptam volna, hogy az élvonalban futhassak le egy új maratont.” Amikor megkérdeztem, miért töltötte fel online a regényét, ezt válaszolta: „Segíteni akartam az embereken, hogy optimistábbak legyenek.”

¹⁰ Uo.

Ezeket a „pillanatokat” használják ki remekül az olyan internetes portálok, mint a *Mahó no i-rando*. Lehetőséget nyújtanak a fiataloknak, hogy saját, ingyenes internetes weboldaluk legyen, ahová feltölthetik műveiket, sőt a már említett *Mahó no i-rando* még azt is felajánlja, hogy saját oldalára is feltölthetik az írók alkotásaikat.

These portals secure a stable supply of content by aggressively promoting the writing of cell phone novels as an opportunity for young people to realize their dreams (Matsumura 2006). The exploit the desire of young freeters to pursue work that is conducive to self-actualization. In reality, however, only a few writers succeed in publishing their novels in print – the only way that cell phone novelists can earn an income from writing these novels.¹¹

Többfajta elméletről és megközelítésről olvashattunk idáig, és úgy gondolom, elég nehéz lenne kiválasztani egyet, ami teljes mértékig helytálló és kizárólagosan igaznak bizonyulna. Éppen ezért én úgy vélem, valahol mindegyik elméletnek igaza van és ez a különös elegy adja meg a választ, a *keitai sószecuk* esszenciáját. Hiszen valóban egy „trend” lett a műfaj, ahogy azt *Isihara Csiaki* professzor elméletében olvashattuk, egy trend, ami akarva akaratlanul is bevonz embereket nemcsak olvasókat, hanem írókat is ugyanúgy. A könnyed fejezeteket olvasva úgy gondolhatja az olvasó, hogy illet ő is könnyűszerrel össze tud hozni, ezért másnap már billentyűzetet is ragad és neki lát saját történetének. Ha pedig az író valamilyen úton-módon, de eljutott az írás gondolatáig, máris eleget tehet a következő elméletnek, miszerint a fiatalok menekülnek az írásba, saját bizonytalanságukat és félelmeiket festik meg történeteikbe. Hiszen hirtelen elhatározásból lett írónk egy könnyed és mulatságos történetet elkezdve könnyen elveszhet saját emlékei és érzelmei kaotikus útvesztőjében, az önfeledt kacagások könnyen változhatnak gyászos csenddé, még a legtisztább reményeket is megmérgezheti a szívünkben lakozó sötétség. Természetesen írónknak nem kell a lélek labirintusába ragadnia, története maradhat könnyed és szórakoztató, kikapcsolódás írónak és olvasónak egyaránt. Lukács Gabriella meglátását is könnyen bizonyíthatják a fiatal tévelygők, akiknek a *keitai sószecuk* írása rendszert és folyamatosságot hoz az életükbe, felkészítve a munkavállalásra, karrierépítésre.

Egy igencsak fontos nézőpontot nem vizsgáltunk még meg, akik nem mások, mint maguk az írók. Mit gondolnak ők arról, miért kezdtek neki az írásnak? A magány, unalom és elveszettség órájában ahelyett, hogy *Kavabata Jaszunarit* vagy *Nacume Szószekit* olvasnának, miért írnak inkább egy kitalált történetet?

¹¹ Uo.

A portál biztosítja az oldal tartalmának állandó utánpótlását azzal, hogy azt reklámozza a fiataloknak, hogy a *keitai shousetsu* írása egy lehetőség az álmaik megvalósítására (Matsumura 2006). Kihaszználják a fiatal freetereket, hogy olyan folyamatos munkát kínálnak nekik, amivel kifejezhetik önmagukat. A valóságban azonban csak néhány író regényét adják ki könyvként, és csak nagyon kevesen szereznek a regényírásból pénzt.

A fiatalok problémája a klasszikus és szépirodalommal, hogy nehezen értik meg őket, bonyolult és cifra mondatokat találnak lépten-nyomon, és gyakran még a nyelvezetük is nehéz, a témájuk pedig távol áll tőlük. Egyszóval nem érinti meg őket. Egy népszerű *keitai sószecu* író, *Rin* a következőket mesélte:

They don't read works by professional writers because their sentences are too difficult to understand, their expressions are intentionally wordy, and the stories are not familiar to them. On other hand, I understand how older Japanese don't want to recognize these as novels. The paragraphs and the sentences are too simple, the stories are too predictable. But I'd like cellphone novels to be recognized as a genre.¹²

Ebből is láthatjuk, hogy a legtöbb író valójában nem akar forradalmat, nem akarják leváltani a régi klasszikusokat, egész egyszerűen csak nem érzik magukénak ezeket a történeteket, ezért a saját ízlésük szerint egy új műfajt formáltak. Sajnos, itt azt is meg kell említenünk, hogy a legtöbb író saját bevallása szerint nem is igazán szeret olvasni, sőt nem is olvasott még igazán könyveket. Úgy gondolom ez egy bizonyos szempontból érthető. Ha az iskolákban nem sikerül a diákokkal megszerettetni az irodalmat, az olvasás örömét nem sikerül átadni nekik, akkor később felnőtt korban sokkal nehezebb rátalálniuk erre az élményre. A *keitai sószecuk* mégis kicsit erre az ösvényre vezetik vissza olvasóikat és íróikat egyaránt.

I am ashamed of this now, but I hated books my entire life. I love stories, but I satisfied my craving for them from movies, television dramas, and graphic novels. I started reading books only after I decided to pursue writing as a career. I spent an enormous amount of time memorizing dictionaries to increase my vocabulary. At the same time, the more I embraced a sense of responsibility, the more demanding my work became. I wanted my books not only to be well written but also to be factually correct. I spent a lot of time doing research for my novels and consulting experts to ensure factual correctness. Professional writers do all this, but I never learned to write, so the whole process was very painful for me. I work extremely hard to do it well. And the better I am, the more I enjoy writing.¹³

¹² http://www.nytimes.com/2008/01/20/world/asia/20japan.html?pagewanted=all&_r=0 (2014.11.21)

Nem olvasnak hivatásos íróktól könyveket, mert a mondataikat nehéz megérteni, szándékosan bőbeszédűek az érzelmek kifejezésében és a történetek távol állnak tőlük. Másrészt viszont megértem, hogy az idősebb nemzedék nem akarja ezt elismerni regényként. A fejezetek és a mondatok túl egyszerűek, a történetek túlságosan kiszámíthatóak. Én mégis szeretnék úgy tekinteni a mobiltelefon regényekre, mint műfajra.

¹³ Lukacs, G. DREAMWORK: Cell Phone Novelists, Labor, and Politics in Contemporary Japan. *Cultural Anthropology*. Vol. 28. (2003), 44-64.

Nagyon szégyellem magam miatta, de régebben utáltam a könyveket. Szeretem a történeteket, de olthatatlan vágyamat kielégítettem a filmekkel és sorozatokkal. Csak azután kezdtem el olvasni, miután elhatároztam, hogy írói pályára lépek. Rengeteg időt töltöttem azzal, hogy memorizáljam a szótárakat, hogy bővítsam a szókincsemet. Minél inkább ráébredtem a saját felelősségemre, az írásom annál igényesebb lett. Nem csak azt akartam, hogy jók legyenek a könyveim, hanem azt is, hogy helyesek legyenek. Rengeteg időt töltöttem kutatással a regényeimhez és konzultáltam szakértőkkel, hogy minél pontosabb legyek. A hivatásos írók csinálják ezt, de én sohasem tanultam írást, úgyhogy az egész folyamat igencsak nehéz volt számomra. Sokat dolgoztam, hogy jó legyek. Minél jobb lettem, annál inkább élveztem az írást.

Legvégső következtetésként, mindent egybevetve úgy gondolom az önjelölt írók legfőbb mozgatórugója mégiscsak az, hogy élvezik, amit csinálnak. Hiszen egy közel 446 fejezetből álló történetet nem lehet pusztán a trend követésének vonzásában megírni. Az írók közül hamar kiválnak a tehetségesebbek, akik meg tudják ragadni az olvasók érdeklődését, egyre feljebb és feljebb kerülnek a ranglétrán, egyre olvasottabbak lesznek, a kevésbé érdekes művek pedig elvesznek a rendszerben, csupán néhány olvasót tudhatnak magukénak. De ők megbecsülik azt a kevéske rajongót is és tovább folytatják történetüket, mert élvezik, amit csinálnak.

II. Az olvasó

Fiatalnak lenni sehol sem egyszerű, Japánban pedig – mondhatjuk – különösen nehéz. A szigetország oktatási rendszere egy embert próbáló versenysorozatok, akik kibuknak, nem kapnak második lehetőséget. A japán fiatalok mindennapjait három szó határozza meg: tanulás, tanulás és tanulás. Bár Lenin egészen biztosan örömmel hallaná ezt, a japán fiataloknak számtalan nehézséget okoznak a magas elvárások. Szinte egész fiatalságukat egy jó egyetemre való bekerülés érdekében, buzgó felkészüléssel töltik. Ugyanis, ha valaki sikeres akar lenni, vagy magas pozícióban dolgozni, annak bizony egy neves egyetem diplomáját kell a kezében tartania. A fiataloknak már általános iskolától kezdve számtalan nehézséggel kell szembenéznük, amiről egy magyar diák még csak nem is álmodna. Japán a tanulmányi eredményen alapuló verseny-kompetencia jellemzi, ami hatalmas stresszt okozhat a félévi vizsgaidőszakokban. Valaki komolyan veszi, valakit hidegen hagy, valaki csak szeretne túllenni rajta, de egészen biztosan állíthatom, hogy a rangsorban senki sem szeret utolsó lenni. Ezen kívül a diákoknak mindennap klubtevékenységen kell részt venniük, hétvégén pedig úgynevezett dzsukuba, felkészítő iskolákba járnak. Bátran feltehetjük a kérdést, mégis mikor jut egyáltalán idejük a diákoknak olvasni?

A nehéz iskolanapok mellett egy másik fontos tényező az individualitás kérdése. Míg Európában, vagy a Nyugaton egy személy bátran megteheti, hogy nem kommunikál, vagy nem létesít kapcsolatot a környezetével, addig egy japán ezt nem engedheti meg magának, nekik muszáj valamilyen csoportnak a része lennie. A túlságosan is szabályozott oktatás ára a diákok túlzott frusztrációjához vezet. Egyeseknél egyfajta iskola-fóbia alakult ki, félnek iskolába menni, bezárkóznak a szobájukba és autista magatartást mutatnak. Egy másik probléma az *idzsime*, vagyis a diákok fizikai és lelki bántalmazása, megaláztatása.

Mindezt összegezve, képzeljük el, hogy egy napra japán diákok vagyunk. Hogyan is zajlana az a feledhetetlen napunk? Reggel felkelünk, elindulunk az iskolába, ha szerencsések vagyunk gyalog vagy biciklivel, ha kicsit távolabb lakunk, akkor a zsúfolt metróval. Végre beértünk az iskolába. Nem késtünk el, megfelelő az öltözékünk, a kabátunk a megfelelő irányból gombolódik. Váltócipő a lábra, mosoly az arcra. Matek, testnevelés, angol, történelem, klasszikus irodalom, japán. Az órák közötti szünetben pedig azon reménykedhetünk, hogy az iskola keménymagja nehogyan belénk kössön, a mosdóban ne borítsanak a fejünkre egy vödör vizet, a padunkhoz visszatérve pedig ne várjon minket egy hatalmas fekete felirat: „Tűnj innen!”. Majd az órák után kezdődik a klubtevékenység, ha ezt is letudtuk végre hazafelé mehetünk. Ha nem vagyunk ennyire szerencsések, akkor a folyosón találkozunk az osztályfőnökünkkel, aki megkéri, hogy segítsünk neki valamiben, majd kiderül, hogy a héten mi vagyunk a felelősek, így még a tantermet is felmoshatjuk. Irány haza! Otthon időpontra házioktató érkezik, ha elmegy, nekiláthatunk a maradék leckének, majd azt vesszük észre, ránk sötétedett. Ismét felteszem a kérdést, mikor olvassunk?

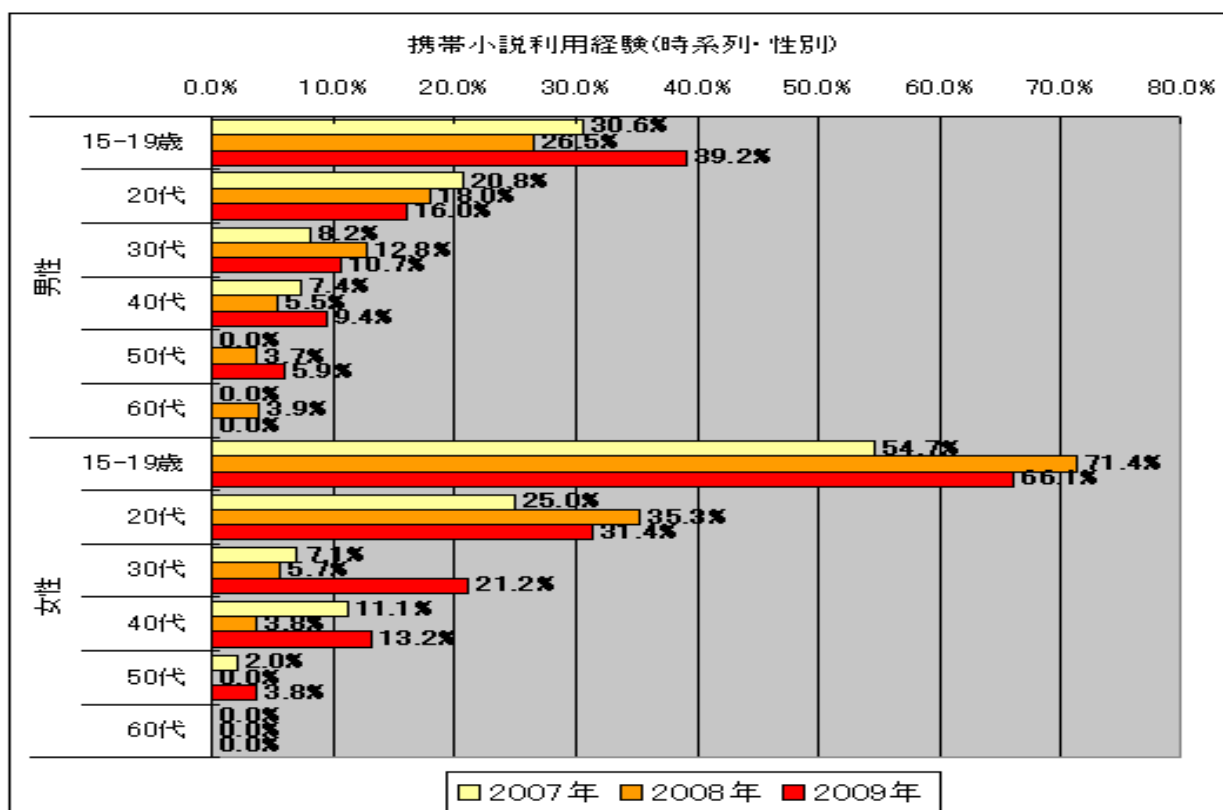
A diákok bonyodalmas élete mégis inkább mentség, semmint magyarázat arra, hogy miért nem olvasnak a diákok. Ha jobban megvizsgáljuk a helyzetet, kiderül, hogy a fiatalok mégiscsak olvasnak, ha mást nem is, akkor *keitai sószecut*. A metróon utazva, vagy a tanórák közötti szünetekben könnyű végigpörgetni egy-egy rövid fejezetet.

Egy 2008-as felmérés szerint a megkérdezettek 8,8%-a olvas *keitai sószecut*, 23,8 %-uk válaszolta, hogy régebben már olvasott és 67,5%-uk még sohasem olvasott.¹⁴ Egy másik, 2010-es felmérés szerint, amit országosan végeztek el a 15 és 39 év közötti japánokkal, a megkérdezettek 12,1%-a olvas *keitai sószecut*, 25,6%-uk felelte azt, hogy olvasott már.¹⁵ Talán ezek a százalékok nem tűnnek valami hatalmasnak, de ha Japán 127,5 millió fős lakosságához hasonlítjuk, akkor máris nagyobb számokat kapunk.

A következő kérdés, amit ezután fel kell tennünk, hogy kik is olvassák ezeket a regényeket? Többnyire 15-20 év körüli fiatal lányok, ahogy azt a következő statisztika is mutatja.

¹⁴ http://www.mobile-research.jp/investigation/research_date_080501.html (2014.11.21)

¹⁵ <http://www.netasia.co.jp/release/20110426.html> (2014.11.21)

(1.ábra - *keitai sószeцу* olvasók, százalék-életkor)¹⁶

Ahogy azt az ábrán láthatjuk, a *keitai sószeцу* olvasói többnyire fiatal nők, 15-től egészen akár 40 éves korig. Nem meglepő talán, hogy a történetek témája – amiről később még szó lesz – többnyire romantikus jellegű. Mégsem hasonlíthatjuk őket lányregényekhez, vagy romantikus ifjúsági regényekhez, számos eltérés mellett a legkülönbözőbb, hogy a *keitai sószeцу*t fiatal nők írják, fiatal nőknek. Nem hiába érzik az olvasók magukénak a történeteket, nem hiába érinti meg őket a rövid fejezetek történései. Hiszen ki tudhatná jobban, hogy miről álmodik a lány, mint maguk az érintettek.

Hiszen végtére is mi is csak emberek vagyunk, nem funkcionálhatunk a nap 24 órájában száz százalékosan egyszer a mi elemeink is lemerülnek. Nem olvashatunk állandóan *Bűn és bűnhődést*, nem veszhetünk el mindig a múltunkban *Az eltűnt idő nyomában* című mű felett és nem törhetjük a fejünket a végtelenségig James Joyce *Ulysses*ének tekervényes útjain. Néha az irodalom, az olvasás egyszerűen csak azért kell, hogy szórakozzunk, hogy kikapcsolódhassunk. A *keitai sószeцу* sokszor bohó, máskor véresen komoly története pont ezt a kikapcsolódást adja meg nekünk.

¹⁶ <http://www.garbagenews.net/archives/1214858.html> (2014.11.21)

III. A téma

Japán a történetek országa. Nehezen találunk még egy olyan nemzetet, amelyik ekkora mennyiségben ontaná magából az újabbnál újabb képtelen-képes történeteket. Könyv, light novel, keitai sószecu, anime, manga, drama CD, visual novel, film, sorozat. Hogy ezek micsodák? Új világok, megálmodott fantáziák, sárból gyúrt karakterek, világot megrengető döntések, kijelölt ösvények, válaszutak. A mangákat, a japán képregényeket és az animéket talán senkinek sem kell bemutatni, hisz hazánkban is nagy népszerűségnek örvend a műfaj. A light novelek „olyan regények, amelyeket főleg a általános iskolai felső tagozatos és a középiskolás korosztály számára írtak. Rövidek, általában nem tartalmazznak 40-50.000 szónál többet, s szinte mindig illusztrálják őket. Amennyiben antológiai magazinok lapjain jelenik meg, ennek részeit később a mangákhoz hasonlóan összegyűjtik és egyben kiadják. Nem egy anime light novel adaptáció.”¹⁷ A drama CD-ket „sokan audio dramaként is ismerik, bár a két fogalom nem azonos. A drama CD-ket nem adják feltétlenül elő egy rádió műsoraként, s csak utána adják ki CD-n. A drama CD-k még a kompakt lemezek megjelenése előtt kazettákon jelennek meg. Kétféle változata létezik: egy anime melléksztóriát tartalmazza, vagy önálló történetet mesél el.”¹⁸ Végül, de nem utolsó sorban pedig a visual novel, amik „többnyire állóképes, anime stílusú grafikával készült interaktív játékok.”¹⁹ Bár játéknak nevezzük őket, mégsem hasonlíthatóak egy szokványos számítógépes játékhöz, a visual novel ugyanis egy – legtöbbször – romantikus történetet tár elénk, a történet szövegét a képernyőnkön olvashatjuk, akárha egy könyvet lapoznánk, néha pedig több választási lehetőség közül kell választanunk egyet, ami könnyen befolyással lehet történetünk kimenetelére.

Ebből is látszik, hogy a kemény munka, a sok elfoglaltság és a nehéz diákélet ellenére is mekkora igény van Japánban a különböző történetekre, mesékre. Ebbe a közegbe pedig tökéletesen beleillik maga a keitai sószecu műfaja is.

A keitai sószecuk többnyire romantikus témájú történeteket mesélnek el, ami a fentebb látott grafikon adatait tekintve, talán nem is túl nagy meglepetés. A kezdeti népszerű történetek, mint a Deep Love vagy a Koizora igencsak sötét világképet festette le az olvasóknak. Ezek a történetek tele vannak erőszakkal, nehéz életutakkal, tragédiákkal. Erőszak, drogok, terhesség, abortusz, bántalmazás, baleset, halál. Hiába várjuk a Walt Disney világának boldog befejezését, ezekben a történetekben a herceg nem menti meg a hercegnőt, az igaz szerelem csókja pedig nem fizeti ki a villanyszámlát.

¹⁷ <http://animeaddicts.hu/dictionary.php?term.express.l> (2014.11.24)

¹⁸ <http://animeaddicts.hu/dictionary.php?term.express.d> (2014.11.24)

¹⁹ <http://animeaddicts.hu/dictionary.php?term.express.v> (2014.11.24)

Felmerülhet bennünk a – jogos – kérdés, hogy ha a fiatalok nem tudtak azonosulni a „rég” és „idejétmúlt” történetekkel, akkor miért tudják beleélni magukat egy prostituált szerepébe? Talán a cselekmény valóban közelebb áll hozzájuk, akár bármelyikükkel megtörténhet – gondolhatják. Pedig a történet nem sokat változott, a lány bajban van és valakinek meg kell mentenie. Talán, csak rá kellene mutatni a fiataloknak a századokon átívelő szüntelenül ismétlődő motívumokra. A Gendzsi monogatariban felbukkanó Kokiden féltékenysége és ármánya nem áll messze a Koizora főszereplője (Hiro) volt barátnőjének gonosz és kegyetlen tetteitől. Szerelem, tragédia, családi dráma, halálos betegségek... úgy tűnik a keitai sószecuk is ugyanazokat a témákat dolgozzák fel, amik már századokkal ezelőtt is megérintette az írókat.

Patrick Ness amerikai ifjúsági szerző a *More than this* (Soha nincs vége) című könyve a főhős halálával kezdődik, ahogy a koponyája szétloccsan a tengerparti sziklák. Egy interjú során megkérdezték az író, hogy nem túlzás-e ez a nyitókép egy ifjúsági könyvbe, mire ő azt válaszolta „A fiatal olvasók sokkal sötétebb dolgokat írnak meg a saját műveikben annál, mint amit bármely ifjúsági szerző valaha megjelentetne. A jelenet nem durva, hanem hihető, azt remélem.”²⁰

Cell phone novelists translate personal experiences of trauma and everyday precarity in order to offer their readers entertainment that feels intensely personal. Marketed as stories based on real experiences and written in first person, these novels offer entertainment that readers appreciate as personal and thus authentic (riaru).²¹

Az E/1-es narratíva egyre népszerűbb lett mostanában az ifjúsági regények körében. Az olvasók közelebb érzik, ezáltal magukhoz a főszereplőt, könnyen belebújhatnak a bőrébe. Az elbeszélésmód lehetőséget nyújt, hogy megismerjük mélyebben a karakter érzelmeit, belső vívódásait, lehetőséget ad megismerni és megszeretni őt.

When we talk about different kinds of narration, we usually assume that there are four kinds: first-person, second-person, third-person limited, and third person omniscient. A first person narrative is one on which an I tell his or her story. The main critical discussion about a first-person narrator is usually geared to discern to what extent we can, or should, trust the individual telling the story.

²⁰ http://konyves.blog.hu/2014/03/31/patrick_ess_a_fiatalok_sokkal_sotetebb_dolgokat_irnak_meg (2014.11.25)

²¹ Lukacs, G. DREAMWORK: Cell Phone Novelists, Labor, and Politics in Contemporary Japan. *Cultural Anthropology*. Vol. 28. (2003), 44-64.

A mobiltelefon írók személyes traumáikat és állandó bizonytalanságukat továbbítják a történetekben, amit lehetőséget ad arra, hogy az olvasók személyes élményként éljék meg őket. A történetek valóságon alapulnak, egyes szám első személyben íródtak, olyan élményt nyújtanak az olvasónak, amit az olvasók személyes élményként tudnak megélni és így lesz hiteles a történet.

Some narrators are more reliable than others, but is a narrator's reliability our only concern? Surely we know from our reading experience that not all first-person narrators affect us the same way. Furthermore, we need to understand our own relation to the narrator's talking as part of our act of reading, as that relationship is a piece of the puzzle known as reader response.²²

A korai keitai shousetsuk és a korai sódzso műfaj (főleg anime és manga) között igencsak szembetűnő hasonlóságokkal találkozhatunk. Mivel ezek a történetek talán kevésbé ismertek, ezért először röviden bemutatnám őket, hogy rávilágíthassak a hasonlóságokra. Az egyik legnépszerűbb, 2002-ben megjelent keitai sószecu a Deep Love címet viselte, a történet hősnője Aju egy középiskolás lány, aki prostitúcióból él. „Teljesen kiábrándult a világból, semmi sem érdekli, nincs senki vagy semmi, aki és ami motiválná. Ilyen körülmények között az sem jelent neki komoly problémát, hogy a testét árulja. Egy nap befogadja egy idős hölgy, aki mellett a világ, számára eddig ismeretlen oldalát ismeri meg.”²³ A lány mégis ellopja a hölgy pénzét a drogproblémákkal küszködő, züllött barátja számára, aki már nem tud megmenteni. Az ellopott 2 millió jen azonban az idős nő unokájának műtétjére lett félrerakva, Ajuban pedig büntudat támad és megpróbálja visszafizetni az ellopott pénzt, amihez megint csak a testét kénytelen használni. Lassan pedig közel kerül a beteg fiúhoz, Josijukihoz és talán életében először szerelmes lesz. A vég azonban elkerülhetetlen, Aju megtudja, hogy AIDS-es lett, majd nem sok időbe telik, míg egyedül és magányosan meghal.²⁴

A Koizora (Love Sky) történetében a középiskolás Tahara Mika beleszeret egy igazi rosszfiúba, Szakurai Hirokiba (Hiro). Kapcsolatukra árnyékot vet Hiro volt barátnőjének, Sakinak a féltékenykedése és ármánykodása. Egy alkalommal Szaki lelöki a lépcsőről Mikát, aki elveszíti Hiro kisbabáját. Miután Mika öngyilkosságot kísérel meg, Hiro szakít vele, hogy megvédje a lányt és helyette a barátnőjével kezd el találkozgatni. Egy nap megdöbbentő hír érkezik, Hiro halálos beteg. A két fiatal a kórházban rádöbben, hogy még mindig szeretik egymást, összeházasodnak, de nem sokkal ezután Hiro meghal. A fiú édesanyja egy naplót ad át Mikának, amiből a lány megtudta, hogy Hiro mindvégig szerette őt.²⁵

²² Wyle, A. Sch. Expanding the View of First-Person narration. *Children's Literature in Education*. Vol. 30. (1999)

Amikor különböző narrációkról beszélünk, általában négyet különböztetünk meg: első személyt használó, második személyt használó, harmadik személyt használó korlátozott és harmadik személyt használó mindentudó. Az első személyt használó narratíva az, ahol én mesélem el az ő történetét. Az első személyt használó narrációban a leggyakrabban vitatott kérdés az, hogy mégis mennyire bízhatunk meg az elbeszélőben. Néhány elbeszélő valóban hitelesebb, mint mások, de valóban csak ez lenne az egyetlen problémánk? Nyilvánvaló, ahogy azt az olvasási tapasztalatainkból is tudhatjuk, hogy nem minden elbeszélő hat ránk ugyanazon a módon. Azonkívül rá kell jönnünk arra is, mi hogyan viszonyulunk az elbeszélőhöz, ez a kapcsolat pedig a kirakós egy része, ami olvasóként a mi felelősségünk.

²³ http://animeweb.hu/write.php?tevekenysegeg=jelenites&film_id=499&ertek=0&szavazott=0 (2015.01.03)

²⁴ Deep love. TV Tokyo. 2004 okt-dec.

²⁵ Koizora. Natsuki, I. Toho. 2007

Ezeket a történeteket, amik igencsak népszerűek Japánban sokkal inkább a romantikus dráma műfajába sorolhatjuk, semmint a romantikus lányregények kategóriájába, amit elvárnánk egy ilyen „telefonregény” műfajtól. Közös vonásuk, hogy a főhősnők nem szorulnak a férfiak védelmezésére, vagy segítségére, saját maguk veszik kezükbe sorsuk irányítását. Persze szó sincs itt harcos amazon karakterekről, sokkal inkább magányos hősök vonulnak fel a történetek lapjain, akik a felnőtté válás küszöbén magukra maradtak és egyedül kénytelenek boldogulni. Felnőtté válásukat pedig aligha mondhatjuk sikertörténetnek, hiszen szerelmük szinte sohasem teljesezhet be. Gyakori a főhősnő, vagy a főhős halála, erőszak, drogok, félreértések és prostitúció.

A korai sódzso műfaj, a célközönségét tekintve (fiatal lányok) nem engedhette meg magának ilyen mértékben a drámai elemeket, mégis a legfőbb vonások nagyon is megegyeznek. Ezekben a művekben is megjelenik az a motívum, hogy a női karakterek nem szorulnak a férfiak segítségére, saját erejükből is képesek megvédeni magukat, függetlenné válnak a férfiaktól.

Although shoujo manga, or comics for teenage girls, has been a popular and innovative genre since the 1970s, until recently it has been largely neglected by critics, especially those writing in English. The study of shoujo manga as a distinct genre, however, can enhance our understanding of discourses of girlhood in Japan.²⁶

De mi is áll a történet háttérében? Miért jelentek meg ezek a motívumok mind a korai keitai sószecukben, mind a korai sódzso mangákban? Az 1946-os japán alkotmány 14. cikkelye kimondta, hogy a törvény szerint minden ember egyenlő, és nem különböztethető meg faj, nem vagy hovatartozás alapján.²⁷ Ennek ellenére a japán nők még mindig nem élvezhettek akkora szabadságot, mint a férfiak. Ennek egyik ékes bizonyítéka az Onna Daigaku című mű.

Onna Daigaku: A nők iskolája, Kaibara Ekken (1730-1814) japán konfúciánus írástudó műve, amely a leányok és asszonyok viselkedésének szabályait foglalja össze. A mű megjelenésétől (1790) a XIX. század utolsó harmadáig a nőknek e szabályok szerint kellett élniük Japánban, de később is hivatkoztak még rá.²⁸

Azonban ezek a fiatal lányok a sódzso mangákon keresztül tapasztalhatták meg a szabadság érzését. Az 1950-es évek népszerű mangája a Ribon no kishi (Princess Knight) Sapphire, a

²⁶ MacWilliams, M. W. *Japanese Visual Culture*. M.E. Sharpe, 2008

Bár a sódzso manga, vagyis fiatal lányoknak szóló képregény, 1970 óta népszerű és innovatív műfaj, újabban számtalan kritika érte, főleg azokat, melyek angol nyelven íródtak. A sódzso manga kutatása egy elkülönülő ág, ennek ellenére segíthet, hogy jobban megértsük a japán lányokat.

²⁷ http://japan.kantei.go.jp/constitution_and_government_of_japan/constitution_e.html (2015.01.03.)

²⁸ Dadzai, O. *Hanyatló nap* Ford. Simonyi I. Európa Könyvkiadó, 1987

leendő király/királynő történetét meséli el, akinek volt egy férfi szíve és egy női szíve is. A királyságban, ahol élt azonban nők nem ülhetek a trónon, ezért születésétől fogva szülei fiúnak nevelték. Sapphire, akiben női szív is dobogott nemcsak, hogy „nőietlen” ruhákat vett fel, de még lovagolt és harcolt is kardjával. Mind olyan dolgok voltak ezek, amit a korabeli nők nem tehettek volna meg.²⁹

The readers knew that even though Sapphire wore a male's clothing and did „boyish” things she was a girl just like them. If the main character was a real boy, the experience would not have been the same for female reader.³⁰

Miután a mangák világában a lányok olyan dolgokat is megtehettek, amire csak fiúként lett volna lehetőségük, szinte csak egy apró lökés kellett a következő lépéshez. A történetre, ahol a nők nem függenek a férfiaktól. A sódzso műfajban ez leggyakrabban vagy úgy valósult meg, hogy a női karaktereket mágikus tulajdonságokkal vagy varázserővel ruházták fel, aminek köszönhetően felvehették a harcot a gonosszal, az ellenséggel vagy a kegyetlen mindennapokkal. A főhősnő gyakran barátnőire támaszkodott, vagy férfias tulajdonságokkal ruházták meg, ami a megjelenésében, öltözködésében, vagy beszédében nyilvánult meg. A „valódi” férfi karakterek pedig mellékszereplőkké, másodlagos karakterekké váltak. Sőt, ha ez még nem lenne elég, a férfiak olyannyira a háttérbe szorultak, hogy gyakran a női karakterek sietnek megmentésükre. A hazánkban is népszerű Sailor Moon (Varázslatos álmok) című mangában az egyik hősnő a következőket mondja: „Lányok, erősnek kell lennünk! Hisz meg kell védenünk a fiukat, akiket szeretünk.”³¹

A korai keitai sószecukban szintén háttérbe szorulnak a férfi karakterek, és gyakran a főhősnő menti meg őket, de a hasonlóság ellenére egy sokkal komorabb és sötétebb világba kalauzolnak minket ezek a történetek. A valóság talaján maradván a főhősnők nem kapnak mágikus képességeket, saját erejükből kell megküzdeniük démonaikkal. A férfi karakterek tehetetlenek ebben a térben, nem tudnak segíteni a felnőtté válás mezsgyéjén ingázó főhősnőnek.

The shoujo heroin wavers and resolves her identity crisis when she insists on her pursuit of the hero, through this insistence, she wins the hero's heart. While the shoujo heroin's search for true love

²⁹ Brown, J. L. *Female Protagonists in Shoujo Manga – From the Rescuers to the Rescued*. University of Massachusetts, 2008

³⁰ u.o.

Az olvasók tudták, mégha Sapphire fiú ruhákat is hord és fiús dolgokat csinál, ő is egy lány, akárcsak ők. Ha a főszereplő valóban fiú lett volna, az élmény már nem lett volna ugyanolyan a női olvasók számára.

³¹ u.o.

helps her overcome her feeling of insecurity. The death of the hero confirms what she has long suspected: she is on her own in the world.³²

A modern keitai sószecuk és a sódzso mangák, animék témái azonban lecserélődtek, a tragikus sorsú hősnőket felváltották a megmentésre váró törékeny, mindenért elnézést kérő és könnyen elpiruló lányok. Ezeket a lányokat pedig meg kell menteni. A jóképű iskola bálványa, vagy éppenséggel rosszfűúnak kikiáltott főhős pedig rögtön a segítségükre siet. A korai keitai sószecukkal ellentétesen a történetek legtöbbször boldog befejezést kapnak, a főhős és a hősnő kiállta a próbákat, szerelmük pedig beteljesedhet.

というのも、ケータイ小説サイトで現在人気となっているものは、「平凡な女性がある日突然、イケメンの強い男性にモテまくる」という恋愛ストーリーが多くを占めているからだ。舞台は学校を中心とした現実社会であることが多いが、時折恋の波乱をはらみつつ、最終的にはハッピーエンドで恋が成就するというケースが大半。かつてのようなハードな展開を見せるものは少なく、空想主体の甘い恋愛ストーリーに人気が移っているといえよう。³³

A modern romantikus keitai sószecuk történeteibe már belekeveredtek fantasztikus elemek és természetfeletti lények is. Jókaiok, ajakasik, rókaszellemek és a japán folklór színe java egy varázsütésre sármos középiskolássá változik, sőt a nyugati kultúra népszerű alakjai, mint a vámpírok vagy vérfarkasok is tiszteletüket teszik a legújabb történetekben. Ezek a teremtmények hirtelen előléptek a mondák rég elfeledett világából, talán az internet uralma alatt, a csodák nélküli világban az emberek olthatatlan vágyat éreznek a titokzatos, természetfeletti jelenlétére. A boszorkányok, lidércek, vámpírok és vérfarkasok letűnt kora újra felvirágozni látszik. Az egykor rettegett lények jóképű, titokzatos gimnazistafiúkká szelídültek. A Heian-korban, míg a Szarasina nikki főhősnője arról álmodozott, bárcsak kilépne Muraszaki lapjairól a ragyogó Gendzsi és elrejtene őt egy messzi-messzi kúriában, hogy néha majd ott felkeresse³⁴, addig korunk fiatal lányai a napfényben csillogó bőrű vámpírokról álmodoznak.

A modern sódzso műfaj is ugyanebbe az irányba folytatta útját, a fiúsan viselkedő és beszélő lányokat felváltották a nagy szemű, alacsony, bájos lányok, akik elődeikkel ellentétben már nem tudnak a férfiak nélkül létezni. Hatalmas paradoxonnal találjuk

³² Lukacs, G. DREAMWORK: Cell Phone Novelists, Labor, and Politics in Contemporary Japan. *Cultural Anthropology*. Vol. 28. (2003), 44-64.

A sódzso főszereplő először meginog, majd megoldja az identitás problémáját, amikor ragaszkodik a főhőshöz és erőfeszítéseket tesz érte, majd a ragaszkodása során elnyeri a főhős szívét. Miközben a főhősnő az igaz szerelem után kutat, legyőzi saját bizonytalanságát. A főhős halála azonban megerősíti, amit már régóta gyanított: saját magára van utalva a világban

³³ <http://trendy.nikkeibp.co.jp/article/column/20110426/1035339/?P=3&rt=ocnt> (2015.01.03)

³⁴ The Sarashina diary <http://digital.library.upenn.edu/women/omori/court/sarashina.html> (2015.01.03)

magunkat szembe, hiszen, amíg a korai szakaszban, ahol a nők valóban el voltak nyomva a szokások és hagyományok hálójában, addig a történeteikben erős és független karakterként jelentek meg. A modern korban, viszont, ahol mondhatjuk már jóval nagyobb szabadság jutott a japán nőknek is, egyre kevésbé függenek a férfiaktól, addig a történetekben szinte már-már lélegezni sem tudnak a férfi karakterek nélkül. Így lettek az évek tétova hömpölygése folyamán a történetbeli női karakterek megmentőkből megmentettekké.³⁵ Gyakran emiatt is éri kritika a műfajt, hiszen a történetek ellaposodtak, sablonossá és kiszámíthatóvá váltak. Talán ugyan ez a sors vár majd a keitai sószecuk romantikus műfajára is? Vajon hány történet után válnak unalmassá a megmentésre szoruló hősnők, és vajon hány történet után vágyunk majd vissza a drogoktól és erőszaktól terhes, gyászos és kétségbeejtő labirintusba?

IV. A keitai sószecuk jelene és jövője

Talán továbbra is kérdés marad számunkra, hogy pontosan mi is ez a keitai sószecunak nevezett műfaj, és miért érdemes vagy lényeges vele foglalkozni. Kutatásom és személyes olvasási tapasztalatom alapján a következő műfajok egyedi keverékeként tudom leírni a japán mobilregények mibenlétét. Blog, e-book, SMS regény, fanfiction, ifjúsági regény.

Tartalom alapján kétség kívül valahol az ifjúsági regények és a fanfictionök között foglal helyet. A fanfiction népszerű műfajától eltérően, ahogy azt az elnevezése is tartalmazza rajongói írások egy már létező történet, univerzum vagy szereplők szerepeltetésével, a keitai sószecuk azonban az ifjúsági regényekhez hasonlóan saját karakterekkel és történettel dolgozik.

Formai megjelenésben azonban a keitai sószecuk sokkal inkább a blogokhoz, e-bookhoz, valamint az SMS regényekhez hasonlít. A keitai sószecuk azonban egy évtized alatt olyan hatalmas változásokon ment keresztül, ami semmilyen más műfajnál nem figyelhető meg. A korai keitai sószecuk még mobil telefonon íródtak és azon keresztül is olvasták őket, mostanában azonban egyre elterjedtebb, hogy a szerzők számítógépen írják történeteiket, ami a minőségi változás első lépésének is tekinthető, hiszen a szöveg formázhatóbb, javíthatóbb. Nemcsak formai szempontból történt jelentős változás, hiszen az előbb láthattuk, hogy a történetek szempontjából is milyen hatalmas fordulópontra következett be ilyen rövid idő leforgása alatt.

Talán ezek a változások a műfaj korai halálát vetítenék előre? Alig egy évtized telt el, még definíciók sem születtek igazából a műfajra, a világ jelentős része még nem is hallott róla, de már ilyen hatalmas változáson ment keresztül. Talán a hatalmas lelkesedést, ami írók és

³⁵ Brown, J. L. *Female Protagonists in Shoujo Manga – From the Rescuers to the Rescued*. University of Massachusetts, 2008

olvasók szívében egyaránt lobogott egy könnyed, tavaszi szellő is képes lesz eloltani? Milyen sors vár a keitai sószecukra?

A keitai sószecukat számtalan kritika és támadás éri, melyeknek elsődleges célpontja a történetek nyelvezete. Hiszen a fiatal írók, „saját nyelvüket”, nyelvhasználatukat helyezik előtérbe a történetek írásakor. Elmaradnak a bonyolult írásjegyek, a tankönyvben megírt nyelvtant nem mindig találjuk, hiába is keressük. A fiatalok játszanak a nyelvvel és saját képükre formálják.³⁶

Fel kell tennünk azonban a kérdés, ez a „lázaság” valóban annyira rossz lenne? Úgy vélem nem szabad megfélelkezünk hagyományainkról és ősrégi, porlepte történeteinkről. Csak azért mert távol áll korunktól nem szabad megfélelkezünk a barokk körmondatokról vagy a Heian-korszak klasszikus japán nyelvéről sem. Ezek mind-mind irodalmunk részei, a mi részünk, ezek formáltak azzá, akik ma vagyunk.

Nem szabad azonban arról sem megfélelkezünk, hogy nem a múltban élünk. Nyitottnak kell lennünk a változásokra, az elképesztő újdonságokra, de a még a klasszikus irodalmat beárnyékoló keitai sószecukra is. Hiszen ez a műfaj nem csak az irodalomtudomány számára lehet hasznos, hanem a nyelvészet, társadalomtudomány, kulturális antropológia egyaránt tanulhat belőle és további érdekes kutatások származhatnak belőle.

Gyakran mondjuk fiataljainknak, hogy a „ti kezetekben a jövő”. Talán itt az ideje, hogy valóban odafigyeljünk ezekre a hangokra és tanuljunk tőlük, tanulmányozzuk őket. Akutagava Rjúnoszuke, Nacume Szószeki, Kavabata Jaszunari és a többi nagy nevek és művek megvárnak minket. Nevükre még évszázadok múltán is emlékezni fogunk. A keitai sószecu titokzatos világának kulcsa azonban a mi kezünkben van, mi dönthetjük el, hogy belépünk rajta, vagy eltemetjük. Minden hibája, keserősége és bánata ellenére én mégis úgy gondolom, ez egy olyan világ, ahová érdemes bepillantnunk.

V. A mögöttem ülő srác (Usiro no szeki no kare)

³⁶ Thurlow, C. Mroczek, K. *Digital Discourse: Language in the New Media*. Oxford University Press (2011)

A mögöttem ülő srác

後ろの席の彼

Prológus

Pörögve-forogva gurult hozzám egy radír.
Már megint...
Felkaptam a székemhez gurult radírt és a hátam
mögötti asztalra raktam.
Lehajtott fejjel.
Hogy miért lehajtott fejjel?
Hát a mögöttem ülő miatt, aki egy nagyon-
nagyon...
félelmetes srác.

プロローグ

コロコロと消しゴムが転がってくる
まただ・・・
私の椅子の足元へ転がってきた小さな消しゴ
ムを拾い上げて、後ろの机にそっと置く
顔も上げずに_____
なんで、顔も上げないかって？
だって、それは後ろの席の方が、それはそれ
は
恐いお方だから

1. fejezet

Ültetés – rettegés

Egy teljesen átlagos középiskola.
De ez a környék legnívósabb sulija, így tele van
szorgalmas okostojásokkal.
Azért a buzgómócsingok között is akad nem egy,
szemrevaló srác vagy aranyos lány.
És persze ott vagyok én, a közepes jegyeimmel és
az átlagos külsőmmel, egy középszerű,
másodikos gimis lány.
Takaoka Nami.
A sulis csöndes, én amúgy is átlagos vagyok,
ennek hála teljesen nyugszak a napjaim.
Hát mondjuk, azért barátom sincsen...

Ez lennék én és az életem, ami az előző héten az
ültetés után egy csapásra megváltozott.

1 章 /席替え__恐怖

ここは、普通の公立高校。
でも、この辺りでは、一番レベルが高いので、
生徒たちは真面目な子が多い
真面目だけど、それなりにおしゃれなかつこ
いい子や、可愛い子たちが沢山いる
そんな中で、私は成績も真ん中、見た目も普
通
とっても平凡な高校 2 年生
高岡 奈美
学校も平和だし、平凡な私は、
それは穏やかに学校生活を送っていた
まあ、彼氏はいないけどね
そんな私の生活が、先週の席替えで一遍して
しまった

Békés kis iskolánkba csupán egyetlen alak nem
illik bele.
Történetesen a mögöttem ülő srác.
Őfelsége Óta Yóhei.
Haja tejfölszőke, amikor ráesik a fény egészen
ezüstnek látszik.
A szeme valahogy olyan, mintha világítana,
hidegen csillogó, metsző szemek.
Orra egyenes és hosszúkás.
Egy cseppet vastag szájánál apró anyajegy bújik
meg.
Ránézésre olyan 180 centi lehet, szóval egy igen
magas srác.
Hatalmas kezek és lábak... elég erős lehet...

平和なこの学校で、ひと際、異彩を放ってい
る人物
それが、私の後ろのお方
多田 洋平 さま
髪は、白に近い様な金髪
光が当たると、銀色にも見える
そして、なんかビーム出てくるんじゃないか
っていうくらい
眼光鋭い目
鼻筋はずっと伸びていて、
少し大きめの口元には、小さなほくろ
そして、180 センチは超えているだろう大き

な彼は、
その長い手足を活かして、とても喧嘩が強い
らしい

A róla szóló pletykák szerint, felsős korában
megválasztották a helyi banda fejének, azt is
mondják hogy egy egész csoportot irányít...
Ha belenézel a szemébe, kezdheted ásni a saját
sírodat...

Blablabla-blablabla...

Na meg, hogy nemcsak a verekedéshez van
tehetsége, hanem a nőknél is népszerű.

De nem ám a középiskolás lányokkal kavar, nála
az idősebb nők adogatják egymásnak a kilincset.

A rengeteg pletyka nem csak a fiúk, de még a
lányok között is nagy sikert aratott.

Nem is csodálom, elég helyes egy srác.

Senki sem megy a közelébe, mindenki csak
távolról mustrálja.

Elég ijesztő, nem?

噂では、ご家庭はある筋だとか、
中学生にして、この県最強の暴走族のヘッド
を倒し、影の支配者だったとか・・・
目が合うだけで半殺しにされるとか・・・
なんとか、かんとか・・・
そして喧嘩が強いという事だけじゃない
女性関係もすごくて、
高校生ではもの足りなく、特に大人の女性た
ちをとっかえひっかえしているらしい
そんな色々な噂のある彼だけど、女の子たち
にはもてている
それは彼がとてもイケメンだから
でも、近寄る訳じゃなく、遠巻きに見てるっ
て感じ
怖いしね・・・

Ültetés.

Juppí, az ablak mellé kerültem, az utolsó előtti
helyre! ♪

Örömmámorban úsztam, de amikor észrevettem,
hogy Óta ült le mögém, akaratlanul is
összerándult a gyomrom.

Korábban volt egy-két rossz élményem, így az
ilyen alaktól kiráz a hideg.

Abban a minutumban, ahogy vége lett az órának
a legjobb barátnőmhöz, Jumihoz rohantam, aki a
folyosó felőli oldalon legelöl ült.

Suttogva kérlelni kezdtem.

- Egy életre az adósod leszek!!!
- Könyörgöm, cserélj velem helyet!!!

Kétségbeesve rimámkodtam, miközben ő értetlenül nézett rám.

席替えをして、

窓際の後ろから 2 番目ー♪

なんてのんきに喜んでた私は、多田君が後ろに座ったのを見て、思わず膝が震えちゃった私、昔不良にからまれてから、そういった人たちがホント苦手で・・・

休み時間になった途端、廊下側の一番前に座る友達のゆみちゃんのところへ駆け寄った

小さな声でお願いする

「一生のお願い！！！！

ゆみちゃん、席変わって！！！」

拝み倒す私に、ゆみちゃんは、呆れたような声を出す

- Izé... te is tudod, hogy nem lehet. Bocsi, tudom, hogy rosszul érzed magad az Óta-félék közelében. Már mindenkinek megvan az új helye, nem akarok lebukni.
- Majd azt mondjuk, hogy rossz a szemem, vagy valami. Kéééérlek!
- Nyugi már! Óta amúgy se jár nagyon suliba, ha meg mégis, akkor se jön be igazán az osztályba, de amikor itt van akkor is csak alszik.
- Na jó, de...

Jumi észrevétlenül az egyik irányba bökött az ujjával.

Arra fordultam amerre mutatott és...

Ííí!!!

Óta épp minket fixírozott.

「えー・・・それは無理でしょ。

奈美が多田みたいなのが苦手なのは知ってるけど、今更席を替わったら、バレバレだよ。」

「目が悪いとかなんとか言えはいけるって！ね、お願い！」

「大丈夫だって！多田って、あんまり学校こないし、来ても教室に来なかったり、いても机でずっと寝てるし。

それに・・・」

ゆみちゃんが、机の下でそっと指をさす

その方向を見ると、
ひiiiiiiiiiiiiiっ！！！！
多田君が、こっちを睨んでる

Mi van, ha rájött, hogy el akarok ülni a közeléből?

- Figyi, mondom, hogy nem lehet. Törödj bele.

- Jóóó...

Becsöngettek én pedig visszavánszorogtam a helyemre.

Leültem a székemre és némán bízattam magamat.

Nyugi, csak... nyugi.

Hiszen csak egy átlagos lány vagyok, miért történne velem bármi is...

Gondoltam akkor, naivan...

もしや、私が席を替わってって言ってるのば
れてる！？

「ね、もう無理でしょ。あきらめな」

「はい・ ・ ・ ・ ・」

チャイムの音とともに、すごすごと席に戻った

席に座り、心の中で自分に言い聞かす
だ、だいじょうぶ・・・

こんな平凡な私と関わることなんてない
よ・・・

そう思ってたのに_____

Jumi jóslatával ellenkezően, az ültetés utáni naptól kezdve Óta minden egyes nap bejött az iskolába, sőt még az órákra is bejárt.

Hát, az órákat azért rendszerint végigaludta.

Soha, de soha nem fordultam hátra, de a jelenlétét mégis éreztem.

Úgy-úgy, a pókösztöneim egyszeriben kiélesedtek.

Majdnem olyan volt, mintha egy orrgyilkos szemelt volna ki áldozatául.

ゆみちゃんの予想に反して、

席替えのあった日から、多田君は毎日学校にきて、教室で授業を受けるようになった。

まあ、ほとんど寝てるみたいだけど

後ろを向けないから、気配だけでそれを察知してる

そう、最近の私は、かなり背後に敏感になっ
てる
それはまるで暗殺者に狙われているがごとく

Csörgés-zörgés.
Hallottam, hogy a tolltartójában matat, egy
radírgumi pedig a lábamhoz pattogott.
Óta radírja...
Amióta csak az új helyemre ültem, egész
héten, minden egyes órában, vagy egy rotring
ceruza, vagy egy radír gurult hozzám.
Minden alkalommal felveszem, és anélkül,
hogy ránéznék, a padjára rakom, újra és újra
és újra.
Szimplán csak ennyire béna lenne...
Vagy direkt engem akar piszkálni???
Nem beszéltem hozzá, így ő sem szólt
hozzám.
Miután visszaadtam a cuccait, szinte mindig
éreztem, hogy engem bámul.
Majdhogynem lyukat égetett a hátamba.
Vagy lehet, hogy csak a napot éreztem?

ガチャガチャ・・・
筆箱をさぐる音が聞こえると、
消しゴムが足元に転がってくる
多田君の消しゴム・・・
席替えがあってから、1週間
毎時間ごとに、
シャーペンやら、消しゴムが転がってくる
その都度、目線を合わすことなく、拾い上げ
ては机に置く、の繰り返し
かなりのあわてん坊なのかな・・・・・・
それとも、もしや軽いイジメ・・・??
私も何も言わないけど、多田君も何も言わな
い
でも、机に置いた後、
背中に視線を感じるが多い
まるで、焼けつくような_____
・・・やっぱりビーム出てる？

1. fejezet
Összezavarodva

Csupán két hét telt el az ültetés óta.

Semmi sem változott, továbbra is mindenféle
apróság gurult a lábamhoz.
Tegnapelőtt például a váltócipője.
Egy váltócipő pottyant a lábamhoz?! Ugyan,
már meg se kottyán...

1 章 /戸惑い

席替えをしてから、2 週間以上がたった
相変わらず、後ろから色々なものが転がって
くるのも続いている
一昨日なんかは上靴だった
上靴って転がってくる？普通・・・

Vasárnap.
Úgy volt, hogy Jumival elmegyünk vásárolni,
de nem jött össze.
Mindketten szabadnaposak voltunk a
részidős munkahelyünkön, de engem hirtelen
hívtak otthonról, hogy menjek segíteni.
Ugyanis van egy cukrászdánk.
A magunk módján elég népszerűek vagyunk,
de cukrász apukám elég nehezen tud szót
érteni a vendégekkel.
Főleg ilyenkor, amikor nem vagyok ott.
Az anyukám a kistesóimra vigyáz, akiket
nem lehet egyedül hagyni, így mit volt mit
tennem, szóltam Juminak, hogy el kell
halasztanunk a vásárlást, mert be kell
segítenem a boltban.
Elég sok vendég jött ma, egész álló nap fel-
alá rohangáltam, szerencsére estefelé már
kevesebben voltak.
Húúú de elfáradtam...
Az üvegpultra támaszkodtam, hogy végre
levegőhöz jussak.
Csing-ling.
Nyílt az ajtó.

日曜日
本当なら、ゆみちゃんと買い物に行く予定だ
ったのに、
バイトの二人の休みが重なって、
急に家の手伝いをさせられることになった
私の家は、ケーキ屋を営んでる
それなりに繁盛してるから、パティシエのお
父さんだけだと、
とてもじゃないけどお客さんの対応ができな
い
特に今日は休みの日だし

お母さんは弟たちがまだ小さくて手がかかるし、
しょうがないから、ゆみちゃんに約束を延期してもらって、店番をすることにした
今日は、お客さんが結構多くて、ずっとバタバタしてたけど、
夕方になり少し落ち着いてきた
はぁ～～、疲れた～
ガラスケースにもたれて、ひと息ついてた時
カラン
ドアが開く

- Üdvöz...löm...

Az érkező vendég sapkáját mélyen a szemébe húzta, de hidegen csillogó, metsző szemét nem rejthette el.

Óta állt előttem.

Miért?

Még ha észre is vett, egy árva szót sem szólt, csak állt az üvegpult előtt és a süteményeket vizslatta.

Döbbentem néztem az abszurd jelenetet.

- Melyik finom?

Kérdezte hirtelen kedves hangon.

Hogy mi van?

「いらっしやいま・・・せ・・・」
そこには、帽子を深めにかぶってはいたものの、鋭い目つきはかわらない
多田君が立っていた
なんで・・・？
多田君は、私に気づいているだろうに、何も言わず、ガラスケース
の前に立ち、ケーキを眺めている
そんな姿を、呆然として見ていると、
「どれがうまい？」
突然、低い声で聞いてきた
_____へっ？

Eltátottam a számat és a legostobább arckifejezést ölthettem magamra, ugyanis még egyszer megkérdezte.

- Melyik finom?

A pult felé bökött.

Ó! Hogy a sütemények!

Még szép hogy...

Elvégre ez egy cukrászda, Óta pedig azért jött, hogy süteményt vegyen.

Miután ezt megbeszéltem magammal,
zavartan a sütikre néztem és válaszoltam.

- Hát, itt van a klasszikus gyümölcstorta,
de a gesztenyekrémes Mont Blanc is
nagyon finom, ezek fogynak a legjobban.
Ez az új süteményünk is nagyon
népszerű. Az egyszerű kinézete miatt a
férfiak is kedvelik. Lássuk, mi van
még... szerintem a legeslegfinomabb ez
a sajttorta.
- Hm...

...

Ótától mindössze egy rövid hümmögést
kaptam válaszul.

Lehet, hogy érthetetlenül magyaráztam?

Egyre nyugtalanabb lettem.

口をあけたまま、バカみたいな顔をしてる私
に、もう一度聞いてくる

「どれがうまい？」

今度はガラスケースを指差してる

あっ！！ケーキね！

そ、そうだ。

ここはケーキ屋だし、多田君はケーキを買い
に来たんだよね。

ようやく状況を把握した私は、おずおずとケ
ーキを見ながら答える

「えっと、定番のショートケーキとか、モン
ブランは美味しいし、よく売れてるよ。

この新作もすごく評判がいいみたい。あっさ
りとしてるから、男性に人気。

あっ、あと、このチーズケーキが私は一番好
きかな。」

「ふーん」

.....

いまいち反応の薄い多田君に、

あれ？ちゃんと伝わったかな

って不安になってくる

- Ebből a sajttortából hármat.

Tétován, lesütött szemmel vártam a rendelést,
míg végül Óta megszólalt.

- Rend...rendben. Egy pillanat és
elcsomagolom – mondtam és gyorsan
kivettem a pult mögül a süteményeket és
dobozba raktam.

Óta figyelte minden egyes mozdulatomat.

Ideges leszek, ha valaki ennyire megbámul...

Épségben beraktam a sütit a dobozba és a pénztárgép felé fordultam.

- Három sajttorta, 960 yen lesz összesen.

Óta elővett a pénztárcájából ezer yent és felém nyújtotta.

Kinyújtottam a kezem, hogy elvegyem tőle a pénzt, amikor hirtelen megragadta.

Izé...

Miért?

「このチーズケーキ 3 つ」

おどおどして、目線落としながら注文を待っていると、ようやく多田君が口を開いた

「は、はい。少々お待ちくださいませ」

そう言って、急いで、ガラスケースからケーキを取り出し、箱に詰める

そんな私の姿を多田君はじっと見ている

う・・・そんなに見られてると、緊張する

慎重にケーキを箱詰めすると、レジに向かう

「チーズケーキ 3 つで、960 円になります」

多田君が、財布から千円を取り出し、手渡ししてくる

それを受け取ろうと、手を伸ばしたその時、ガシッと手をつかまれた_____

・・・・・・・・えっ？

なんで？

A kezembe szorítottam az ezer yenest, abba a kézbe, amit Óta hatalmas tenyere fedett be.

Annyira meglepődtem, hogy szóhoz sem jutottam, értetlenül felemeltem a fejem.

Óta szemével találtam szembe magam, ami a szokásosnál talán kevésbé volt hűvös. Még mindig engem figyelt.

- Végre rám néztél – mondta, miközben a szája észrevétlenül felfelé görbült.

Még mindig szorosan fogta a kezemet, a szívem csak úgy kalapált és hirtelen nagyon melegem lett.

受け取った千円は、私の手の中

そして私の手は、多田君の大きな手で覆われている

びっくりしすぎて、声も出ない私は、多田君の顔を見上げた

そこには、いつもより少し眼光を緩めた多田君が、じっとこちらを見ていた

「やっと、こっち見た」
そう言って、口の端を少し上げる
つかまれた手が、ドクンドクンと脈うち、す
ごく熱くなってくる

- Hé, ha már olyan közel ülünk egymáshoz,
hívhatlak... hívhatlak a neveden? –
kérdelte váratlanul.

Persze... amit csak akarsz!

Bószén bólogatni kezdtem.

- Hát persze, hívj csak nyugodtan
Takaokának, vagy Takának, vagy, ahogy
csak akarsz!

Fogalmam sem volt, hogy mi járhat a srác
fejében, teljesen összezavarodtam és
hadartan válaszoltam.

Óta elkerekedett szemmel bámult rám.

- Én nem... oké.

Alig értettem, amit mondott ráadásul hirtelen
a kezemet is elengedte.

「なあ、席も近いし、な・・・名前と呼ん
でいいか？」

ふいに、多田君が聞いてくる

も、もちろんですとも！

うん、うんと頭を縦に振り、

「ぜひ高岡でも、高岡っちでも、なんでも好
きなように呼んでください！」

私は、その時彼の意図してたことが分からな
くて、慌てて早口で答えた

そんな私に多田君は少し目を見開く

「いや、・・・うん・・・」

急に歯切れ悪くなり、手も離された。

Óta felkapta a süteményes dobozt és a kijárat
felé indult, én pedig elindultam utána, hogy
kikísérjem.

Milyen magas! – bámultam meg, amikor
hirtelen visszaneézett.

Sietve hátrébb léptem.

- Hát akkor, szia, Nami – ezzel fogta
magát és eltűnt az ajtó túloldalán.

Nami?!

Egyedül maradtam, éreztem, ahogy a
döbbenet kiül az arcomra, értetlenül
bámultam előre.

Természetesen fogalmam sem volt róla, hogy
az ajtó másik oldalán, Óta elvörösödött fejével
menekülőre fogta a dolgot.

ケーキの箱を受け取り、ドアへ向かう多田君
を見送ろうと後ろをついていく
背が高いなーと感心していると、多田君が急
に振り返った
私の体がビクンと跳ねる
「じゃあな、奈美」
そういって、多田君はドアの向こうへ消えて
行った
奈美・・・？
残された私は、またバカみたいな顔をして、
しばらく茫然としていた
もちろん、ドアの向こうで、顔を真っ赤にし
た多田君が、ものすごいスピードで走ってい
ったことなんて知らなかった

Másnap, hétfő.
Sikerült elaludnom, így épp hogy az utolsó
percben estem be a terembe. A székem felé
vettem az irányt.
Huh, megúsztam!
Egészen a harmadik emeletig kellett
rohannom, úgy hogy még mindig lihegve
szedegettem elő a felszerelésem.
Egyszer csak egy bizonyos illető hosszú lába
kúszott a látóterembe.
Hiszen tegnap még vásárolt is az üzletünkben,
talán köszönnöm kellene?
Hosszas vívódás után már épp azon voltam,
hogy hátraforduljak, amikor is megérkezett a
tanár.
Hát, majd legközelebb...
Az óra pedig kezdetét vette.
Egy kis idő múlva, a szokásos módon egy
radírgumi pottyant a lábamhoz.

次の月曜日、
今日は寝坊しちゃって、時間ギリギリに教室
に入り、席につく。
ふーっ、セーフ！
階段ダッシュで、三階まで上がってきたので、
まだああはあいつてる私は、荷物を机にかけ
る
すると、後ろの席からのびる長い足が目に入
った

昨日お店に来てくれたし、挨拶したほうがいいかな・・・
うーんと迷いながら、後ろを向こうとしたとき、ちょうど先生が入ってきた
まっ、後でもいいか
そうして、授業が始まる
しばらくして、またいつものように消ゴムが落ちてきた

Felemeltem és óvatosan a padjára raktam.
Összeszedtem minden bátorságomat és lopva rápillantottam.
Óta erre úgy meglepődött, hogy még pislogni is elfelejtett, de gyorsan összeszedte magát.
Tam-tam.
A szívem őrült iramban vert.
- Kösz.
Halk, kedves hang.
Egyszerűen csak képtelen voltam lenyugodni,
zavartan elmotyogtam egy „nincs mit”-et és visszafordultam.
Valami... valami megváltozott.
Megint a hátamon éreztem a pillantását.
Éget...

それを拾い上げ、そっと置きながら
今日は思いきって、少し目線をあげてみる
すると、多田くんが驚いたように一瞬目を見開き、そのあと目を緩ませた
ドクン_____
心臓が跳ねあがる
「サンキュー」
小さな低い声
なんだか急に落ち着かなくなり、「どういたしまして」
と慌てて言って前を向く
な、なんか変・・・
また後ろからの視線を感じる
熱い_____³⁷

³⁷ はむ. 後ろの席の彼 [完] 1-19. ページ <http://s.maho.jp/book/20b023c83554bf52/6651982004/1/>
(2015.01.03)

Bibliográfia

Folyóiratcikkek:

- Coates, S. The language of mobile phone novels: Japanese youth, media language and communicative practice. *18th Biennial Conference of the Asian Studies Association of Australia in Adelaide*. (2010)
- Lukacs, G. DREAMWORK: Cell Phone Novelists, Labor, and Politics in Contemporary Japan. *Cultural Anthropology*. Vol. 28. (2003), 44-64.
- Wyle, A. Sch. Expanding the View of First-Person narration. *Children's Literature in Education*. Vol. 30. (1999)

Könyvek:

- Brown, J. L. *Female Protagonists in Shoujo Manga – From the Rescuers to the Rescued*. University of Massachusetts, 2008
- Dadzai, O. *Hanyatló nap* Ford. Simonyi I. Európa Könyvkiadó, 1987
- MacWilliams, M. W. *Japanese Visual Culture*. M.E. Sharpe, 2008
- Thurlow, C. Mroczek, K. *Digital Discourse: Language in the New Media*. Oxford University Press, 2011
- Vihar J. *A japán irodalom rövid története*. Nemzeti Tankönyvkiadó, 1994

Internetes honlapok:

- Bachmann, I. *Az irodalom mint utópia*
<http://www.c3.hu/scripta/nagyvilag/98/1112/15bach.htm> (2014.11.21.)
- Haşu, M. *Cell Phone Novels – A Digital Form of Literature?*
<http://phantasma.lett.ubbcluj.ro/?p=669> (2014.11.21)
- <http://animeaddicts.hu/dictionary.php?term.express.v> (2014.11.24)
- http://animeweb.hu/write.php?tevekenyseg=megjelenites&film_id=499&ertek=0&szavazott=0 (2015.01.03)
- http://japan.kantei.go.jp/constitution_and_government_of_japan/constitution_e.html
(2015.01.03)
- <http://trendy.nikkeibp.co.jp/article/column/20110426/1035339/?P=3&rt=nocnt> (2015.01.03)
- <http://www.garbage news.net/archives/1214858.html> (2014.11.21.)

http://www.mobile-research.jp/investigation/research_date_080501.html(2014.11.21.)

<http://www.netasia.co.jp/release/20110426.html>(2014.11.21.)

http://www.nytimes.com/2008/01/20/world/asia/20japan.html?pagewanted=all&_r=0
(2014.11.21.)

<http://www.ualberta.ca/~berban/cell/cellwho.html> (2014.11.21.)

Sík S. Az olvasás művészete http://www.szepi.hu/irodalom/vers/sik/olvasas/olvasas_I.html
(2014.11.21.)

The Sarashina diary <http://digital.library.upenn.edu/women/omori/court/sarashina.html>
(2015.01.03)

はむ. 後ろの席の彼 [完] 1-19. ページ

<http://s.maho.jp/book/20b023c83554bf52/6651982004/1/> (2015.01.03)

Filmek:

Deep love. TV Tokyo. 2004 okt-dec.

Koizora. Natsuki, I. Toho. 2007